

ROTSVAST

Een rots staat vast.
Dat denkt iedereen.
Maar in mijn hoofd
daar zweeft er een.

Hij is heel licht
die rots in mijn hoofd.
En nee, er is niemand
die mij gelooft.

Soms vindt mijn rots
mijn hoofd wat te klein.
Dan laat ik hem uit
maar wel aan de lijn.

We lopen de lucht in
hoog boven het bos.
Daar mag mijn rots dan
- vooruit - even los.

Beneden ons mensen.
Ze kijken, ze turen, ze staren
en malen en mokken en maren.

Maar geen mens
die het gelooft.

Ik hoor ze wel denken:
dat lijkt net dat kind
met dat rare verhaal
van die rots in haar hoofd.

